

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Ρωσίας

Ὁ Ἅγιος Πέτρος Μητροπολίτης Μόσχας † 21η Δεκεμβρίου 1326

Ὁ Ὅσιος Πέτρος γεννήθηκε τὸ 1260 στὴν Βολυνία. Σὲ ἡλικία δεκατριῶν ἐτῶν ἀσπάσθηκε τὸν Μοναχικὸ Βίον καὶ εἰσήλθε σὲ Κοινόβιο. Γνώμονας τῆς βιοτῆς του ἦταν ἡ *Κλίμαξ* τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτου, καὶ ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν γιὰ τὴν ὑποταγή, τὴν πραότητα καὶ τὴν προθυμία, μὲ τὴν ὁποία ἀναλάμβανε τὰ διακονήματα, τὰ ὁποία ἀπεχθάνονταν οἱ συμμαναστές του.

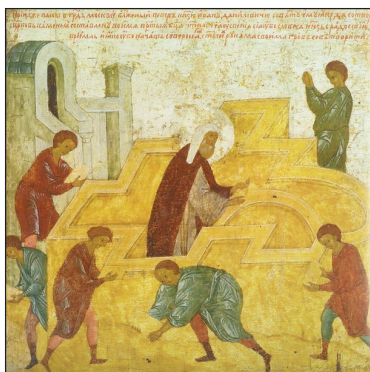

Μετὰ ἀπὸ κάποιον διάστημα, ἀναχώρησε καὶ μετέβη στὸ Μονύδριο τῆς Μεταμορφώσεως, προκειμένου νὰ ζήσει ἐν ἡσυχίᾳ, ἡ ὁποία εὐνοεῖ τὴν προσευχή. Φιλοτεχνοῦσε εἰκόνες καὶ ὑπῆρξε ὁ γενάρχης τοῦ μοσχοβίτικου ρυθμοῦ τῆς ρωσικῆς εἰκονογραφίας.

Ἱερά Εἰκὼν «Παναγία τοῦ Πέτρου». † Σύνταξις: 24η Αὐγούστου

Ὄταν ὁ Μητροπολίτης Κιέβου Ἅγιος Μάξιμος († Μνήμη: 6η Δεκεμβρίου) ἐπισκεφθῆκε τὸ Μοναστήρι, μεγάλως ἐξετίμησε τὶς ἀρετὲς τοῦ Πέτρου καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸν χρίσῃ διάδοχό του στὴν κορυφὴ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας· ἡ ἀπόφασίς του στερεώθηκε μετὰ ἀπὸ ὄραμα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ ὑπέβαλε σχετικὸ αἴτημα στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, στὸ ὁποῖο ὑπήγετο.

Τὸ 1325, ὁ Ὅσιος Πέτρος ἀνήλθε στὸν θρόνο τῆς Μητροπόλεως Κιέβου, τὴν ἔδρα τῆς ὁποίας ὁ Ἅγιος Μάξιμος εἶχε μεταφέρει στὸ Βλαντιμίρ μετὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ Κιέβου ἀπὸ τοὺς Τατάρους.

Ἡ ἐκλογή του ἐγκρίθηκε ἀπὸ τὴν Σύνοδο, ὁ Πέτρος ὡστόσο ἔσπευσε νὰ ἀντιταχθῆ στοὺς Ρώσους πρίγκηπες, οἱ ὁποῖοι συναγωνίζονταν νὰ κρατή-

σουν ὑπὸ τὸν ἔλεγχο τοὺς τὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Πέτρος ἀντιμετώπισε μὲ πραότητα καὶ ἀγάπη τοὺς ἀντιπάλους του, καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο κέρδισε τὸν σεβασμὸ τους. Μειλίχιος καὶ διαλλακτικὸς σὲ ὅ,τι ἀφοροῦσε τὸ πρόσωπό του, ἦταν ὡστόσο αὐστηρὸς καὶ ἀκλόνητος σὲ ὅ,τι ἀφοροῦσε τὴν Πίστι καὶ τὸ Χριστιανικὸ Ἔθος.

Ἀντιπαρατάχθηκε ἐνεργᾶ στὴν ἔντονη μουσουλμανικὴ προπαγάνδα καὶ ταξίδευσε ἀνὰ τὴν Ρωσία, προκειμένου νὰ στηρίξῃ καὶ νὰ ἐνδυναμώσῃ τὸ φρόνημα τοῦ ποιμνίου του.

Δὲν ἐδίστασε νὰ θέσῃ τὴν ἴδια του τὴν ζωὴ σὲ κίνδυνο στὴν προσπάθειά του νὰ συμφιλιώσῃ τοὺς Ἠγεμόνες καί, προβλέπων ὅτι ἡ Ρωσία θὰ ἀποκτοῦσε τὴν ἐνότητά της γύρω ἀπὸ τὴν ἡγεμονία τῆς Μόσχας (πόλεως ποὺ δὲν εἶχε τότε τόσο μεγάλῃ σπουδαιότητα), μετέφερε ἐκεῖ τὴν ἔδρα τῆς Μητροπόλεώς του καὶ ἄρχισε νὰ οἰκοδομῇ τὸν θαυμαστὸ Καθεδρικὸ Ναὸ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὸ Κρεμλίνο.

Παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὸν Κύριο τὴν ὥρα ποὺ προσευχόταν, στὶς 21 Δεκεμβρίου 1326.

Μία Σύνοδος ἀνεγνώρισε τὴν τιμὴ του, ἡ ὁποία ἀπλώθηκε σύντομα σὲ ὅλη τὴν Ρωσικὴ Ἐκκλησία.

+

*Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.*

Ἀμήν!